

1.

Hij bespiedde haar vanachter The Guardian, terwijl zij onverstoord haar baantjes zwom. Eén op de buik, één op de rug, steeds met haar gezicht naar hem gericht. Keek zij naar hem, zoals hij naar haar keek? Haar zonnebril verhulde haar blik. Hij voelde zich er ongemakkelijk door, maar kon het niet laten om stiekem naar haar te kijken bij het omslaan van de bladzijdes.

Hij had spijt dat hij haar gisteren na het arriveren bij het vakantieappartement niet had begroet, maar slaafs achter zijn vrouw was aangesjokt. Ook later op de dag was hij haar appartement twee keer voorbijgelopen toen zij onbewogen op haar terras zat. Hij had gevoeld hoe haar ogen in zijn rug priemden, maar hij had onverminderd zijn weg vervolgd.

Nu lag ze voor hem en trok nog steeds baantjes. Ze had een merkwaardige manier van rugzwemmen. De zigzaggende beweging van haar gesloten benen deed hem denken aan een zeemeermin. Bijna geruisloos gleed zij door het water.

Hoe oud zou ze zijn? Vijfendertig, zesendertig misschien? Hij was al gepensioneerd en deed het rustig aan sinds dat hartinfarct van vijf jaar geleden. Zijn vrouw had erop aangedrongen hun zeilboot te verkopen. Van dat geld konden ze jaarlijks een rustige vakantie doorbrengen aan de Costa Blanca. Nu kwamen ze hier al voor het vierde achtereenvolgende jaar. Hij sloeg weer een

bladzijde om. Lieve help, het hoeveelste baantje was dit nu al? Zijn adem stakte toen Zeemeermin opeens halverwege haar baan terug zwom naar het aluminium zwemtrappetje, op nog geen twee meter afstand van hem verwijderd. Snel liet hij zijn blik dalen op de brij van nieuwsberichten.

‘Heb je de krant nu nog niet uit, John? Ik wil het weerbericht even lezen.’

Hij schrok, voelde zich betrappt. Vlug wendde hij zijn hoofd opzij. Zijn vrouw had haar ogen dicht, haar kin stak omhoog richting de zon.

‘Momentje Mary, ik ben bijna klaar.’

Zeemeermin pakte met haar gespierde armen het trappetje vast. Hij voelde de druppels zweet op zijn voorhoofd. Zou ze gemerkt hebben hoe hij al die tijd naar haar had gekeken? Kwam ze eruit om zijn huid vol te schelden?

Ze kwam er niet uit, maar gebruikte het trappetje als houvast, net boven het wateroppervlak. Gehypnotiseerd keek John toe hoe zij, liggend op haar buik, haar armen en benen strekte. Hij verloor zich bij de aanblik van haar stevige, ronde billen. Wat een goddelijkheid, deze vrouw! Hij had haar nooit zomaar voorbij mogen lopen, zonder te groeten of haar een blik waardig te gunnen. Ze was nota bene zijn buurvrouw!

Ze draaide zich om en glimlachte. Wat een hemelse glimlach, was dat voor hem bedoeld? Terwijl John het alleen maar warmer kreeg, zwom zijn zeemeermin weer

terug naar de andere kant van het zwembad. Ademloos zag hij toe hoe zij heupwiegend de stenen ...